

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пом.
Конто почт. шл. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЇЮ:
Місячно 8-00 зод.
Чвертьрічно 18-00 „
Піврічно 30-00 „
Річно 60-00 „
ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці і Захр.
Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-00 зод., Німеччині 7-00 зод.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехослова-
ччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Ба-
гарії 7-00 зод., Австрії 7-00 зод.,
Земля адреса і зод.

Телеф. Редакції 29-41.
Друкарні 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Напередодні нових потрясень. План Кайо про події дня.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 24. вересня 1933.

(=) Чи п. Кайо справді такий першорядний між державний, яким його лічать деякі його друзі, не беремося рішати. Правда, він має за собою безперечну заслугу в тому, що підчас свого головування у французькій раді міністрів зберіг був мир, який уже висів на волоску, та ще й бодай на кілька років відсунув вибух світової війни. Пок. кн. Більов у своїх прецікавих споминах вписує, що будь він у влади в критичних тижнях 1914 року, то до війни він не допустив би. П. Кайо має право сказати те саме про себе. Однак міркування над тим, що — мовляв — було б, якби те чи щось інше було сталося, уявляє собою лише вартість умової гри, більше або менше цікавої; для оцінки минулої дійсності гра ця вартості не має. Отже логічн чи можна ставити п. Кайо на рівень, який досягнули великі мужі державні, великі — типу Рішельє або Бісмарка. Зате вище всякого сумніву стоїть повага п. Кайо як фінансиста, і то однаково сильною на теоретичній площині, як і на практичній. Подробниці симптоматична: Коли редакція останньої Британської Енциклопедії, яку числять найкращою енциклопедією світа, розглядалася за автором гасла „Бюджет“, то вибір її впав на п. Кайо, дарма, що він не англієць, і хоча саме в Англії, батьківщині парламентарної бюджетової теорії й практики, не хибув бюджетових спеціалістів — така висока повага п. Кайо в скарбовій діяльній.

Неважко супроти цього треба озрадуватися, коли зацікавиться опцією, яку п. Кайо привніс до фінансової сенсації останніх днів — маємо на увазі новий спад американського доллара.

Ціла Європа збентежено слідить цей швидкий спад. Від 16. квітня до 16. вересня долар зменшується з третини своєї вартості: факт цей безприкладний в історії занепаду великих валют міжнародних: навіть німецька марка так швидко не летіла коміть головою. Всі грошові ринки світу хитаються під захитанням долларом.

Роздумуючи над захитанням могутньої американської валюти, п. Кайо в передчорашньому числі тутешнього „Капіталу“ вищує великі соціально-політичні потрясіння і показує „конвульсії на одини“. Ми нині опинилися — каже він — на одному з тих періодів, коли потрясіння існуючого ладу розширюється з кожним днем, і коли ніхто не вміє осудити, чим усе те покінчиться... Труднощі ростуть з кожною голиною. Світ, правда, уже знає кризис: вони всі розважалися. Неважко сьогоднішній криза в суті своїй ітакша? Раніше, коли вбухали криза, то ціли падали і таким чином вони випли нааустріч ослабленому споживачеві, залишаючи йому все-таки спромому купувати що необхідно. Таким шляхом сировола напад приверталася рівновага між виробцем і покупцем, та криза розвивалася. Не так воно, каже п. Кайо тепер.

Незвичайний факт у теперішньому господарському лихолітті лежить у тому, що ціли втрачають свою гнучкість. Чому зникає гуртової ціни нині не виваликує аніжжя ціл у роздрібній промисл? На факт цей складається гізакка причина: ціли сирих матеріалів з одного боку, златів робітничі й податки з другого. Сирий матеріал, правда, дешевіє підчас кризис, та робітничі платні — ні. Останній „кризовий закон“ про платні розроблявся в німеччині від хвиліни, коли підмоги безробітнім дозволяють цим останнім не приймати роботи вижче якоїсь стони платні. Промисл стала людянішою, — це великий суспільний поступ. Але наслідок цього такий, що тигар обличування робучих рук став тигарем чинним конітв продукції, який навіть підчас кризис не зменжується.

А податки? Вони налягають на кошти про-
дукції тигаром, який безупинно росте. Деякі

промисли платять нині податки вдесятеро вишій від передвоєнних. При цьому податок — тигарий тигар. Він входить у кошт продукції та й стає поперек такому пониженьці цін товарів, яке мо-
гло би заохотити громадянина купувати і таким чином дати товчок вижити з кризи.

Наслідком цього вижити нині припіанюється, і, каже п. Кайо, припіанюється дуже небезпечно. Весь світ вестерпляче дивиться на цей занадто вже повільний і гальмований розанток кризис, але особливо нетерплячими зупроти цього виявилися два народи — американський і німецький. Один і другий нині силкуються насильно, штучно проломити налягаючу господарську кризу.

Американці рішались кинути на жертвенник свою валюту. Результати, які вони досі за цим шляхом досягнули, невеличкі. А принаймні американці уважають їх недостаточними. Наслідком цього деякі американські кола наперли на през. Рузвельта, щоби прискорив пониження вартості доллара. Нинішня аніжжя доллара — наслідок цієї промисл. Америка втікає перед долларом, вирікається своєї валюти — такої гордої ще недавно тому.

У Німеччині нема валюти, яку можна би кинути в костир, щоби оживити обороти і вийти вихід із кризи. Німецька марка вже раз агоріла до тла в осі інфляції, а подібної строби не можна повторювати кожних десяти років. Отже національний соціалізм має, азначить, повести Німеччину з біди до гараздів...

Ось як кінчить п. Кайо свої міркування: „В багатьох краях страх перед застрішним днем, недоля, а навіть голод звели на малішні людей, і кинули їх у руки націоналізмів промислких і баламутних, прикрашених неослаченими шматками соціалізму, проповідуваних агітаторами рівно зухвалыми, як неосвіченими“

Натяк на зародки французького національного соціалізму, відірваного від соціалістичної партії, в цьому висновку п. Кайо очевидні. Однак яка з цього комунебудь потіха?

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР“

це не приватна, а всенародня установа і майно „Дністра“ є майном цілого народу. Тому обезпечуйте свої будинки на дозволена законом 1/2 частину їх вартості, а рухомости на повну вартість у

ТОВАРИСТВИ ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР“

У ЛЬВОВІ, вул. Руська ч. 20.

Відгуки голоду на Радянській Україні в європейській пресі.

Впливовий англійський денник „Ді Манчестер Гардіан“ помістив 18-го цього місяця статтю п-ві Льюїс Джібсон про голод на Рад. Україні. На цю статтю відгукнулося кількох дописувачів, що були недавно на Україні; є й такі, що як і міністр Еріо ніякого голоду не бачили. Деякі висловлюють погляд, що на кожний випадок треба би подбати на те, щоби пережити злистя про розміри катастрофи.

В „Католік Геральд“ з 9-го ц. м. поміщений довгий опис очевидця про голод у СРСР з точними даними, які є ціни на харчі.

Дві довгі статті про голод на Рад. Україні помістив дня 10. і 13-го ц. м. паризький денник „Льордр“ за підписом Шарля Де Пере-Шампюї. Автор покликається на свої враження провідника „колгоспу“, що як чужий підліток дістав дозвіл покинути недавно Україну. Перша стаття має заголовок „Про те, що не скаже нам п. Едвард Еріо у повороті зі своєї тріумфальної по-
дорожі“. Автор висловлюється з найбільшою іронією про подорож французького дипломата, який провів на Україні два дні, адебіта на офіційних бенкетах, відвідиніх і маніфестаціях, і міг на підставі того, що бачив ваявити, що „французьку опінію“ але поінформували щодо нужди українських селян“.

Чернівотський щоденник „Дер Таг“ з 24-го ц. м., що має безпосередні звістки про те, що діється в СРСР від різних утікачів, контрабандним шляхом поміщує статтю Г. Попова, що брав участь зимою 1921-2 р. у допомогі акції організованій американським комітетом; Попов є тої думки, що теперішні розміри голоду багате більші як 11 літ тому.

Бельгійські денники „Денник з кантону Сіле“ з 17-го ц. м., „Будучина Люксембургу“ з 16-го ц. м. і „Провінція“ з 19-го ц. м. поміщують поклики галицьких владик у справі голоду на Рад. Україні.

Міжнародна соціалістична конференція у Парижі.

III.

Париж, у вересні 1933.

Дня 25. серпня конференція Соц. Інтернаціоналу закінчила свою працю. У своїх резолюціях соціалістична конференція стверджує, що для капіталізму в цілім світі приходить кінець ліберально-індивідуалістичного розвитку. Під натиском кризис розвивається прискоренням темпом контрольований, організований, монополістичний капіталізм. Це явище вимушує держави в порядкуційний процес виразно бачимо в країні класичного капіталізму, Америці. Конференція вважає, що „ночі форми державно контролюваного й організованого господарства можуть стати перехідними формами від капіталізму до соціалізму, якщо держава опанована робітниками й селянами і якщо влада держави над господарством має протинагу в живих організаціях робітничої класи“.

Маючи на увазі відносини в Совітським Союзі, конференція Соціалістичного Інтернаціоналу зазначає: „Але ці самі форми контролюваного державою господарства ведуть до найстрашнішого державного рабства, коли держава, яка

панує над господарством, має форму неконтрольованого народом деспотизму, що нищить всяку індивідуальну свободу та волю організації“.

Конференція вказує на небезпеку нової світової війни, яку викликають своєю політикою фашистські уряди: „Фашизм намагається скупити всі національні сили під командою тигранської влади для озброєння проти інших народів. Таким чином зростає небезпека загибелі модерної цивілізації в новій світовій війні“.

Соціалістична конференція в резолюції проголошує віддання соціаліста усіх країн ідеї демократії, народоправства: „В тих країнах, де є демократія, робітнича класа повинна оборонити з усієї сили право свободи одиниць і народу, загальне виборче право та свободу професійних союзів“. Само собою, в країнах диктатури мусить бути інша тактика: там диктатура „може бути повалена тільки революційним повстанням трудящих мас“.

Конференція рішила 9. листопада, у роковини німецької революції, організувати всюдні маніфестації проти диктатури фашизму. Це оі-

шення продиктоване зосібна тим, що німецький уряд свідомо вигороджує всіх своїх противників — соціалістів, католицьких робітників, гацифістів тим способом, що відбирає у них право на працю та допомогу в час безробіття. Центральний комітет австрійської соціалдемократичної партії видав відозву до німецького народу в Австрії бойкотувати товари з Німеччини за те також, що Гітлер фактично вже давно завів бойкот австрійських товарів.

Конференція ухвалила протест проти поєнних і терористичних спроб гітлеризму, запалувати також в Австрії.

Веручи на увагу, що в деяких воєнних і політичних колах держав Антанти зростають настрої в користь „превенційної війни“ проти Німеччини, поки вона ще не озброїлася, конференція попереджає народи перед цією небезпекою:

„Робітники демократичних країн не повинні дати себе заманити до такої війни під тією

притокою, що ця війна, мовляв, буде в інтересі визволення народів від фашизму: народи побачили, що та війна, яку прославляли, як визвольну війну проти деспотичних урядів, кінчилася імперіалістичними мировими диктатами, що зміцнили в переможених націях націоналізм і привели до відновлення найгірших деспотичних режимів“.

Хід конференції, огляд сил Соціалістичного Інтернаціоналу в Парижі, — це відповідь тим песимістам, що вже з радісними словами оплакують „западе демократичного соціалізму“, після того, як так трагічно минула демократичний режим у Німеччині, а з цим прийшла катастрофа й на найбільшу партію в Соціалістичному Інтернаціоналі, німецьку соціалдемократію.

Німецьку соціалдемократію зустріло велике лихо. Але німецька соціалдемократія живе і працює. Упала демократія в Німеччині, але фашизм упав в Іспанії, якої соціалістичних делегатів витала париська конференція. К. О.

Совітська закордонна політика в англійському освітленні.

(УП) Риський кореспондент „Таймса“ пише, що навізання зв'язків з Італією та Францією є в останньому часі головною темою балачок усіх совітських володарів. Навіть такі справні, як живина і транспортні труднощі в середині держави мусили тимчасово відійти на другий план. Московська газета „Правда“ стверджує, що італійські фашисти поводяться коректно у відношенні до Східних, зате німецькі того не роблять, навпаки ставляться до Східних дуже невизнаючи, що у свою чергу може довести до цілковитої ізоляції Німеччини. Даліше подорож Ерліо до Східних дала притоку совітській пресі друкувати цілу низку франко-фільських статей, в яких вказують на Ерліо, як на того, що перший зумів покласти основи під будучу совітсько-французьку приязнь. Ця нова орієнтація в совітській політиці довела до того, що в останньому часі всі більшовицькі вожаки їх преса заявлялись явно проти ревізії східних німецьких границь. Всі явні приязні звертаються в бік Польщі. Для поверховного глядача може це все видаватися як щось зрозуміле і природне, як наслідок перевороту в Німеччині. Однак такий погляд, стверджує кореспондент „Таймса“ був би не зовсім правильний.

Справа полягає в тому, що більшовики вважають стан після договору в Рапалло лише за тимчасовий. Вони все кермувалися напрямками закордонної політики, які встановив ще Ленін і які зібрані у спеціальній брошурі, виданій лише для житику-Комінтерну. В тій брошурі сказано, що в ніякому капіталістичному державою не заклачатися постійних дружніх договорів. Більшовизм мусить старатись виграти все на часі, щоб скріпитись і аж тоді почати рішучу боротьбу з капіталістичним світом. Тому ворогування між антагоністами і німцями му-

силь бути все піддержуване, а тимсамим і нібито тимчасова підтримка більшовиками німецьких плянів щодо ревізії мирових договорів є лише звичайним революційним маневром.

Зараз по перевороті в Німеччині думали в Москві, що з новим німецьким урядом можна буде повести таку співпрацю, як з італійцями. Показалося, що це неможливе, а причиною неможливості був відомий меморіал Гугенберга в Лондоні. Через те більшовики дуже заворушилися і почали свою роботу над створенням загальної європейського фронту супроти Німеччини, щоб запобігти всяким спробам активності німецької закордонної політики. Рівночасно з тим почали згущуватись грізні для більшовиків хмари на Далекому Сході і тому вони почали старатись забезпечити своє слабе місце в Європі. Тому саме вони й припинили свою розкладову роботу серед українців у Польщі, а Польща зрештешувався тим, що перестала вести свою українофільську пропаганду на Рад. Україні. Тепер у Москві думають, що положення на Заході забезпечене і звертають свою увагу на Схід. Щодо Сходу, то там уже освоїлись в думкою, що стратять на користь Японії східно-китайську залізницю, але асетаки думають, що Японія тим не вдовольниться і що піде трохи далі, як це свого часу заповідав меморіал Танаки, яким досі кермується японська політика. В загальному панує думка, що Східні не відважаться заціпляти Японію і обмежаться лише на паперові протести. Загальне невдоволення між селянством за велике, щоб можна було думати хочби про маленьку мобілізацію.

Стільки каже кореспондент „Таймса“ про радянську закордонну політику. Просто і ясно без великих розумувань, чисто по англійськи.

Причинок до теперішніх відносин на Україні.

Наша Редакція отримала такого листа:

23. вересня 1933.

До Шановної Редакції Часопису „Діло“ у Львові.

Вважаю своїм обов'язком до загального реєстру подати слідуючий лист (у винятках) від старшої сестри моєї дружини з Києва, датований 8. серпня ц. р. Сестра мешкає при братові, що має жінку і 14-літню дитину, отже родина складається з 4-х осіб. Мешкають у Києві від 1917 року в перервах. Родина — всі сільські українці і старі працівники: брат — один з найкращих учених України, сестра — працівниця на педагогічному полі.

...Ми ще й не думали про відпочинок, хоч у мене вже місяць відпустки. І (доня брата) хворіла на кір, перенесла його досить тяжко хоч і без ускладнень. Треба було б П кудись трохи вивезти з міста і досі ми ще цього не зробили. Трохи шовому вишня погода, а трохи фінанси. Зараз одержала від нас допомогу (5 доларів), але якраз в магазинах торгівлі нема жадної крупи, може ми їх якось діждемося. Думаємо цими днями виїхати на недовго до Боярки, там знайомі улаштували нам кімнату. Поїдемо — В. (брат), І. (доня) і я, а Н. (жінка брата) зістане, бо мала відпустку в березні, а зараз працює. Ми всі до того виснажені й втомлені, що нам не можуть допомогти якихсь там 2—3 тижні, тим більше, що з їхню треба обходитися обережно, не надатись досита ніколи...

...Хоч вже місяць, що я не працюю в школі, але вдома мала таку силу роботи, що навіть ні разу не написала за цей час Л. (молодша сестра-інженер — в Москві). Вони, бідолуха, мала великі непорозуміння — П раз за разом погра-

бовано два рази (в Москві — нечуване злодійство — за крадіжки розстрілюють, але це не помагає...), витягли у неї місячну платню й документи...

„Чи всі Ваші зіхалися на літо, як звичайно бувало? Як весело у вас повинно бути. Ми вже одавичалися від таких родинних азідів і всьому виною фінанси, а найгірше — то хліб, бо коли мавш десь на своєму місці шматок хліба, то його не зможеш дістати, переїхавши в друге місце на довгий час, а купувати по приватній ціні — кишені не вистарчить. Але це все дурниці — як закінчимо одну п'ятилітку, то буде вже в нас дуже добре. Вже не довго нам залишилось ждати. (?) Скорі й ми заживемо добре. (?)“

„В. поїхав подивитись на якусь нову постану чи варто туди їхати, хоч у нас життя крашає (?) але ще одну зиму ми не витягнемо. (?) Як би не ваша допомога (кодо 5 доларів міс.), то й цієї зими ми не прожилиб, хоч брати у Вас нам дуже боляче, бо за те, що у вас можна дістати багато продуктів, у нас можна мати якусь там 10—20 частину — тільки у нас все дорожче...“

„Я вже не говорю зовсім про одяг — ми його зовсім майже позбулись, у нас на три жінки нема жадної сорочки, а наші верхні речі — одні дірки і латки (одягу тепер пробуємо посылати через Варшавські контори), але про це зовсім не дбаємо, аби як-небудь жити, все йде на їжу і не можемо ніколи наїстись...“

Я себе стала якось погано почувати останній час, воно й пора вже (?). В. дуже страшний, а головне у нього дуже примітивний настрій. Ми дуже боїмось за нього, уже 2-й рік з ним погано, а виснажений він і худий як кішка і...

стак), а головне вираз обличчя до того хоролий... В очах якийсь жак, він майже не спить.

(На маргінесі 1-ої сторінки приписано й зазначено, але прочитати можна: „а поки що у нас по селах муть страшенно...“ (Далі прочитати не можна.)

Оригінал листу я посилаю своїй доні до Англії (вона там у школі) аби переклала й надрукувала та показала кому треба.

Остаю з високою пошаною (нілас).

Задля більшовицької ласки.

БЕРЛІН, 28. 9. ПАТ. Уряд тайної державної поліції розглядав у Пруссії російську партію націонал-соціалістів, т. зв. Ронд. На основі офіційного комунікату зроблено це з огляду на безпеку німецької держави, якої інтересам шкодили фальшиві вісті, ширені чужими расово-ідейно елементами в Ронді, що мали на меті піддержувати небажані пляни в закордонній політиці. Гугенберзький „Таг“ укажує, що радянські кола, які безосновно закидали німецьким урядовим колам зв'язок з Рондом, повинні зрозуміти значіння цієї заборони.

Контроль американського промислу.

ЛОНДОН, 28. 9. ПАТ. „Дейлі Геральд“ повідомляє, що през. Рузвельт знімає на відпочинок до своєї літньої резиденції, щоб там обміркувати в спокою сенсаційний плян, який предложив йому промисловий директор Діксон. Плян передбачує урядову контролю всіх діяльних промислу і то не тільки самої продукції, але й цін товарів. Плян передбачує поділі цілої американської промислової продукції на кілька окремих груп, як транспорт і комунікація, промисел гірничий і гутиничний, хемічний і т. д. Кожна група підлягатиме контролі спеціального урядового комісара, залежного безпосередньо від президента З. С. Держави.

Міх Бек їде до Москви.

Льондонський „Івнінг Стандард“ повідомляє, що міністр закордонних справ Польщі Бек після повороту зі Женеви поїде до Москви. Офіційно має це бути ревізита на візиту Еріна в Варшаві 1925 р.

ЗАЧНІТЬ ВІД СЕБЕ!

ПРИЛЮДНИЙ ЗАПИТ ДО КОНЦЕРНУ І. ТИКОРА.

Під цим заголовком появилася на днях друкарні Ю. Яськова у Львові летючка, яку редають під перквками безробітні друкарі-українці. Ось що вони пишуть:

В числі 190. „Нового Часу“, націоналістичного органу, на сторінці 3. надруковано таке:

„Третім важним засобом нашого культурного поширення й освідомлення нація „Світ до свого“. Говорю нашою „і, що наші селани й міщани не можуть своїх надій і своїх сил і саме тоді йдуть до заможних жидівських крамниць і купують — торгують. Але не менш ганьбою „і, коли наші покушні міщани йдуть до своїх крамниць, не йдуть до кооперації й йдуть до власних жидів купувати, але платять за це діла, якби там давали їм даром.“

А ще більша ганьба „і для наших кооператив і цимів, що побирають товари не у своїх продуктів „і чужих і отають експлуататорами жидівської кооперації! Не плачемо тут — тогть з жидами та їхніми крамницями не обходять. Але з цілою рішучістю плачемо: Світ до свого! Підтримуємо тільки такі крамници і підприємства, що теорять нашу культуру, дають жидівській дітям нашого народу та в поодинокі „і мірною еманіляцією української національної душі. Хм ігнорують чужих — цей „і ворогом власного народу, цей „і ворогом держати нас в економічній і політичній клясці“.

А тепер одне запитання: Оскільки у Вас „і панове націоналісти, працюю друкарі-українці при ваших „Нових Часах, Коровацях Галицьких, Давілочках“ і т. д., бо, як нам відомо, досить майже не працювати українці, помімо того, що у Львові „і десятки безробітних друкарів-українців. Вони формально гинуть з голоду, а Ваші славетні видавництва заурядують: „і жидів, „і поляків і 1—2 нібито українців. Простий рахунок докажує, що замість них моглиб удержати 40—50 українських душ. Може „і ласка свої дайте відповідь і тоді ми, безробітні друкарі-робітники, тимсамим менше свідомі націоналісти від Вас, арозуміємо кляч „Світ до свого“, перестанемо купувати чужу пресу і ходити до чужих крамниць.

Безробітні друкарі-українці.

Розправа за вбивство Голука.

Земий день розправ.

(Від нашого кореспондента.)

Поза першу годину попол. зізнає в тому дні пілні ряд поліційних агентів та функціонерів слідчої поліції різних ступнів. Усі вони стараються підтримати тезу акту обвинувачення, що Барановський був контррозвідником ОУН, однак тут і там навіть в їх зізнаннях ясно, що Барановський поліції чималі услуги. Найцікавішим моментом з їх зізнань було виявлення провокації, яку Барановський затіяв на терені Дрогобиччини з підставленням фальшивого „делегата ОУН з Берліна“. Сам Барановський даліше доказує, що служив поліції „не за страх а за совість“ і скидає вину виключно на поліцію за невикористання як слід усіх його інформацій. Осередком розправи є даліше особа Барановського.

Найцікавішим свідком у тому дні була Маруся Федусевичівна, про яку Барановський зізнавав поліції цілі історії.

ВАРТІСНІ ЧИ БЕЗВАРТІНІ ІНФОРМАЦІЇ?

Свідок Рудольф Радонь, пшодовнік слідчої поліції у Львові, колишній підпалдний Чеховського, брав участь у вступному слідстві після вбивства Голука. Барановського знав; про те, що він був конфідентом поліції, догадувався вже давно. Мав навіть певність щодо того, бо інформації, які діставала поліція, могли походити лише від Барановського. Барановський був поганим конфідентом. Доказати це хоче свідок прикладом справи замаху на Східні Торги. Барановський казав слідкувати за Шевчуком і відткнув в його сторону агентів, що слідкували за Бідою. Шевчука мали на оці в день і ночі, тимчасом замах був виконаний іншими руками. Коли не Барановський — гадає свідок — булиб схопили Біду на гарячій учинку. Чеховський не довіряв Барановському і сам підписав наказ арештувати Барановського. Чи з Бідою Барановський контактувався — не знає. Не вірить, щоб Барановський казав Чеховському про револьвер, з якого у Трускавці згинув Голука, бо Чеховський „любив гроші“ і не був би зрікся нагоди заробити нагороду 10.000 зол.

Предс: Чи ви знаєте поголоску, що Чеховський був на услугах ОУН? Що можете сказати про це?

Свідок не може про це нічого певного сказати.

Радонь називає в одному місці Барановського „Ромцьо“. Це викликає сміх на салі: воно вказує, що Радонь і Барановський були справді дуже добре знайомі...

Обор. д-р Рогуцький цікавиться особою Гнатова, але Радонь заявляє, що про це міг би більше оповісти Барановський.

Барановський дійсно визнає, що про Гнатова повідомив негайно Чеховського і Івахова, знав про нього також Білевич. Він вказував виразно на особу Михайла Гнатова, а щодо імені (Петро) — то лише в першій моменті помилився. Чому Гнатова не арештували, так, що Гнатів ніг втекти — Барановський не знає.

Обор. д-р Крайценавер стверджує, що нпр. сам акт обвинувачення признає, що Барановський видав Коссака і дістав за це нагороду. Це не було, як каже Радонь „вода“, це була поважна прислуга.

Обор. д-р Ст. Шухевич питає Радоня, хто асипав Дацишина і Максимюка (справа нападу під Бібркою).

Радонь влезняє, що Дацишин сам всипався (через недискрецію перед служинцею), а потім він, Дацишин, засипав Максимюка. Хто вказав кривку Дацишина — Радонь „не знає“.

Свідок Талеуш Дембіцький, ст. постер. слідчої азиції, знає Барановського від 1928 року. Називав Барановського постійно виступало на поліції у зв'язку з ріжними українськими справами. Вже від 1929 р. вистерігався кляннитись Барановському на вулиці, щоби не зробити Барановському медвежої прислуги в його „роботі“. Почав підозрювати Барановського, що він працює на дві сторони, від часу, коли Барановський аказав поліції на Сеника, а тимчасом Сеник довався, що його інігіаюють, ще передати, за які інігіації розпочається. Говорив про це з ком. Білевичем, що „тут щось не в порядку“ і через те зрікся інігіації Сеника. Барановського вказав заявля, як поважного члена ОУН, бачив його нераз у товаристві різних членів УВО.

Барановський визнає, що він упереджував Чеховського, що Сеник виїхав до Горька і він „не винен“, що його не зловили. Чого інформації були правдиві.

Обор. д-р Крайценавер стверджує, що хоча подробиці плянованого замаху на Східні Торги, подані поліції Барановським, потім не показалися зовсім точними, а проте про сам плянований замах Барановський доіс поліції і це була правда.

Свідок Владислав Хімяк, пшодовнік слідчої поліції, догадувався давно, що Барановський є на службі поліції. Почав недовіряти Барановському від часу, коли зі зізнань Максимюка довався, що Барановський говорив з Максимюком про гроші, здобуті в нападі на амбулянс під Бібркою, — а Барановський про ту свою розмову з Максимюком Чеховському не доіс.

Обор. д-р Крайценавер стверджує, що Барановський говорив надкомісареві Білевичеві в присутності свідка про револьвер, який продав у крамниці Купчинського у Львові та розказував історію того револьверу.

Свідок Ян Гірни, ст. пост. слідчої поліції. З запитів обор. д-ра Шухевича визнає, що Гірни був колись хорунжим УГА (предсідник інтервеніое тут і перебуває оборонцеві).

Обор. д-р Шухевич цікавиться, чому свідок каже про Бунія, що той казав Голука „спонтаннонь“, — алже Буній говорив усе по українськи. Як те слово зовється по українськи?

Свідок: Буній зізнавав на поліції по польськи і те слово сказав теж по польськи.

Свідок Юзеф Федунішин, підкомісар слідчої поліції, репродукує інформації, які Барановський подавав поліції про вбивство Голука (згідно з актом обвинувачення).

Д-р Шурлей питає, чи свідок Федунішин, знаючи ОУН, гадає, що ОУН могло виконати замах не рахуючися з українськими інтересами на терені Ліги Націй.

Свідок: Це могло бути з огляду на анархізацію долів, яка часто буває в революційних організаціях.

Обор. д-р Рогуцький питає свідка, на якій підставі, на підставі яких фактів, свідок зізнав у слідстві, що особа Голука була зненавиджена в українських націоналістичних колах.

Свідок фактів ніяких не подає, а покликують лише на натілку української націоналістичної преси проти українських політиків, які „засіли за одним столом з катлами українського народу“. Про це була окрема зетючка ОУН.

Обор. д-р Рогуцький стверджує, що Голука раз єдиний зішшовся з українськими провідниками і не міг бути заний українськими націоналістам зі своєї політ. діяльності так дуже, щоби вони його ненавиділи.

Обор. д-р Шухевич стверджує на підставі запити до свідка, що провід ОУН ніде не виступав проти особи Голука.

ЩЕ ОДИН ПЛЯН БАРАНОВСЬКОГО.

Св. Роман Хшановський, політ. агент, працював колись разом з Білевичем, знав Барановського як члена крайової команди (Екзекутив) ОУН у Львові та інформатора Чеховського. Коли Барановського арештували після вбивства Чеховського, то Бар. запропонував свідкові цілий плян, як довідатися правди про вбивство Голука. Свідок бунімо подібний до сотника Ярого, нині буцімто чіаьної фігури у проволі ОУН. Барановський запропонував йому, щоби вони разом поїхали на терен Дрогобиччини, там Бар. представить його, Хшановського, націоналістам як Ярого, і вони переведуть „суа“ у справі вбивства Голука. В той спосіб „вбивники самі видадуть себе“. (Серед трибуналу, оборонців і аудиторів великий рух!)

Свідок Юзеф Будня, пшодовнік Коссака, потім про втечу Гнатова. Поліція отримала останній раз вістку, що Гнатів перебуває у Парижі, де потім поділив, того не знав. *Зі свідком працював у ролі конфідента Мотика, який сам зголосився до надком. Білевича, що вкаже двох азицій, які стоять у зв'язку з вбивством Голука. Тими особами були брати Вілася. Свідок підозрівав Мотика, що він одначално перестеріг Віласів. Зрештоту Мотика засипав також Бунія і цілу труставську „підтку“. Мотика казав теж свідкові, що Голука вбили тому, що він був ініціатором ліквідації. Ціа остання подробиця Мотика напоречує, — фактові співпраці з Будним не перчить.*

Свідок Іван Подолішук, учитель з Дрогобича, різав Барановського влітку 1931. р. випадково при обіді в ресторані. Після виїзду Бар. з Дрогобича займався деякими справами дружини Барановського в Мул. Інституті в Дрогобичі. Понімає деталіше цитуючі і конфлікти Нама-

новських з Мул. Інститутом. Подробиці про поміч Каси Хорих для Барановської в часі її породу — не цікавлять предсідника (жні публіки), але свідок постійно до них вертає, чим викликає загальний сміх (тим більше, що зізнає кілька речень по українськи, потім по польськи, знову по українськи і так в колісе. Робить прикрі вражіння). Стрінув Барановського, коли той їхав до Криська і розмовляв з ним про те, чи він, Баран., не боїться арештування. Баран. заявив тоді, що підчас убиства Голука був на селі біля хворої дружини.

МАРУСА ФЕДУСЕВИЧ.

Поява найближчого свідка в найбільшій сенсації того дня, з огляду на часто повторюване її призначення підчас цього процесу. Ревеліція, яку зробив у вівторок староста Галаяс, що Барановський плянував убиство Марусі Федусевичівної, як поважного члена ОУН, що міг його, Барановського, диконспірувати, — збільшила ще зацікавлення особою свідка.

Свідок Марія Федусевичівна, літ 24, студ. філ., знала Барановського, як нареченого своєї товаришки Герасимовичівної, пізнішої жінки Барановського. Зізнає на обставину, як Барановський передав їй револьвер. З Барановським мешкали в одній околиці, вертали інколи випадково разом до дому. Так само випадково стрінувшись з ним у трамваї і вертали до дому. В трамваї було тісно, свідок мав течку. Барановський мав теж течку, потримав течку свідка, а після того, як вона висіла, течку віддав. Дома, відчинивши течку, побачила зі адивуванням загорілий у папір револьвер. Негайно пішла до батька й показала йому револьвер. На другий день дістала лист від Барановського, в якому Барановський писав, що через помилку вложив револьвер до її течки, а не до своєї, просив не бентежитися, бо револьвер „легальний“ і що він, Барановський, приїде одного чоловіка револьвер забрати. Батько свідка рішив нікому револьвера не віддавати, лише самому Барановському. Дійсно аголосився хтось за револьвером, але тоді не було дома батька свідка, тому вона револьверу не вдала. Потім револьвер відібрала жінка Барановського.

Барановський заявляє, що стрінув свідка на вул. Вишневецьких, револьвера ніякого Федусевичівній не вкладав, то Фед. сама йому казала, що дістала револьвер від ОУН марки „Бром“, але його має батько, і тому просила Барановського, щоби пішов до батька і зажадав видати того револьверу як свого. (Той револьвер Бар. віддав Березинському замість того, який від нього випозичив був та який послужив убивцям Голука). Свідок рішуче перчить.

Суддя Кучера цікавиться, чи свідок на підставі свого знайомства з Барановським може припускати, що Барановський хотів і міг убити її.

Свідок: „Вістка про це дуже мене заскочила“.

Барановський заявляє, що ніякої такої пропозиції звести зі світа Марусю Федусевичівну поліції не аголосував.

Прокуратор цікавиться, про що свідок розмовляв з Барановським при своїх досить частих зустрічах з ним.

Свідок: „Про річч байлуки“.

Прокуратор не анав, який інтерес мав Баран так сильно обтяжувати свідка, хоча свідок жит з Барановським на добрій отоні, без ніяких особливих суперечок.

Свідок до нині не мав собі теж тої загадки висвітлити.

Обор. д-р Рогуцький аніслює дорогою питання, що Барановський видігував свідка, яка адреса Коссака. Свідок не анав тої адреси, ані не анала теж самого Коссака. Барановський просив свідка, щоби вона довідувалася серед знайомих студентів, де мешкає Коссак, бо мав до нього грошевий інтерес.

Свідок Юліан Федусевич, суддя Апелляційного Суду у Львові, аніає за ту саму обставину (револьверу). Зізнався покривається зі аніаєними Марусі Ф. Свідок дозволив видати револьвер лише на підставі виклики про довід досити оброк.

Прокуратор дивується, чому свідок встала не доіряв листоні до дошки, або чому не віддав револьверу на поліцію.

Свідок міг сумніви мати, але на поліцію не міг доносити і робити свент. прикрої чоловікові приятельки своєї дошки. Зрештоту був тою справою сильно стивлюваний.

На тому розправу перервало до слідуючого дня

Зміна адреси і зод. Можна прислати поштовою марками.

НОВИНИ

— ПРИЙМАЮ ЯК ДАВНІШЕ в моїм дентистичнім заведенні Сикетуська 17. від 9—1 і від 3—6. НАСС. 433 1—4

— Пригадуємо, що першорядні сили у фризерському заведенні Кутковського, Бляхарська 11 обслуговують П. Т. клієнтелю солідно і по знижених цінах. 428 2—5

— Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. П. пов. Тел. 54-46.

— Видавництво Укр. Заг. Енциклопедії розіслав в серпні ц. р. всім своїм передплатникам чикав стану передплати на У. З. Е. і просило вирішити залежність або належність за цілістю У. З. Е. заявою на залученій картотці. Оцією дорогою просимо ще раз надіслати В-ну заяву до кінця місяця вересня ц. р. Також просимо не ургувати посилки зшитків ч. 24—28 „Україніка“, бо ті зшитки ще не надруковані. Про їх появу В-во повідомити своєчасно в пресі. Просимо вирішувати залежність і тимчасові затримки чимскорше закінчити твір. — Адміністрація В-ва У. З. Е. в Коломиї. 409 3-3

— Конфіскація „Діла“. Вчорашнє (255) число „Діла“ підпало конфіскації за процес ОУН у Тернополі. Це вже 31-ша конфіскація нашого органу в цьому році.

— Україніка. З приводу 250-ліття відсічі Відня появилися у віденській пресі більші чи менші замітки, статті та окремі фейлетони про участь українців у визволенні Відня від турецької облоги. З них відмітимо: статтю д-ра К. Близнюка в органі християнсько-суспільної партії „Райхспост“, про яку уже була у нас згадка; а томуж органі читали ми також короткі замітки про свята-імпрези віденської української колонії. Гарну статтю пера о. Райзенбергера, в якій відмічено м. ін. українське походження Ю. Ф. Куличинського, приніс тижневик „Вінер Кірхенблат“, що розходить у 200.000 примірників. Шоденник „Фрайгайт“ помістив у чч. 209—211 з 11.—13. вересня ц. р. у фейлетонах уривок в повісті І. Філіппа: „Куличинський — герой Відня“ п. н. „Через турецький табір“. Переказав цей уривок вільно Ю. Гургула. В томуж органі (ч. 210) поміщена на заголово повість І. Філіппа коротка рецензія д-ра О. Гріца. „Естеррайхс Іюстріте Цайтунг“ друкує тепер (у чч. 11, 12 і 13) розвідку д-ра К. Близнюка п. н. „Турки перед Віднем у 1683 р.“ Друк розвідки ще не закінчений. — З державно-німецьких пресових органів відмітимо тут „Берлінер Берзецайтунг“, що в числі з 15. VIII. принесла цікаву статтю д-ра К. В. про українську допомогу Відню. З малярських газет відмітимо „Немцеті Уйшаг“ з 3. IX., де згадано про участь козаків у відсічі Відня в армії Собеського та описано подвиг Куличинського.

— Замах на поліційного агента. Поліційний агент Михайло Тендай стрінув вчором на вул. Францішканській у Львові якогось мужчину і зажадав від нього легітимації. Задержаний вичав з кишені якийсь папір, але рівночасно добув швидко револьвер і стріляв агентові в голову, ранивши його в лице. Ранений впав на землю, а незнайомий утік. Над раном поліція арештувала якогось мужчину, при якому найшла зброю, але назвище його держати покищо в тайні. ПАТ повідомляє, що арештований це відомий борець ОУН, якого поліція придержала була вже кілька разів. Арештований признався до вичаву та пояснив, що діяв згідно з вказівками ОУН, які велать при легітимуваних борець відповідати револьверними стрілами. Підчас ревізії, яку перевели в хаті арештованого, найшли три pistoli та дві ручні гранати. Ведуть далі слідство.

— Арештування в Чорткові. 23. вересня ц. р. слідчий відділ в Чорткові арештував: Володимира Дідича і Константина Добринського, обох абсолютенів гімназії, та Володимира Бзавича і Мирона Бачинського, Степана Онисюка і Якова Гиздовського, учеників приватної української гімназії в Чорткові, за приналежність до ОУН і колаборації негальної літератури та після переведення довіджень відставили їх до місця в'язниці в Чорткові. Оборону арештованих обьявля адвокати: д-р Володимир Електорович і д-р Михайло Росак.

— Нові арештування в Сокалі. В ночі з 25/26. ц. м. невідомі справники обьявля якимсь чорношкім плакету короля Собеського, вмуровану в будинку мужеського семінара в Сокалі. Після того арештовано в тутешній бурсі св. Миколая 7 учеників семінарії і гімназії, хоча з бурси ніхто не виходив. В бурсі перевела поліція 26. рано ревізію і нічого не нашла. Також у кількох селах повіту, а саме: в Копитові, Горбкові, Бобитині, Лучинях, Волиці Комаєвій, Сілянці. Боямих відбулися ревізії й арештування. Якесь темні тили розпускають неправдиві погослови про побиття, а навіть убивство секретаря громади Павлимир Царика, відомого з наглого суду в Сокалі. Цікаво того якого?...

По селах розкинув хтось диточки, невідомо ким і де друковані.

— Нова розправа ОУН. Перед судом присяжних у Львові відбується 5. жовтня ц. р. розправа проти Данилова і тов. за розкиданням диточок ОУН.

— Справа ред. Луцького. Співробітник „Нового Часу“ Луцький, якого Барановський назвав поліційним конфідентом, заявив, в „Н. Ч.“, що в найближчих днях постарався внясити справу. Рівночасно просить редакцію, щоби його звільнили з урядування до вняснення справи.

— Висаджування старої муніції на Замарстиніві відбується 29. вересня від год. 7—10 рано. Загрожену територію обсаджать військові стежі. До їх заряджень мають пристосовуватися прохажі.

— Мали шастя. Головну витраву державної лотерії у висоті мільона зол., що впала на лос ч. 129.512, куплено в конторі „Надзеї“ у Львові. Купило його чвертками п'ять осіб зі Львова, а саме: один купець з мануфактурної бранжі, один торговельний помічник, один комісвожер апічної фірми та один 6. студент, що не маючи з чого жити, перервав студії й писав в якійсь канцелярії. Кожний з них виграв по 200 тисяч зол. Власниками четвертої чвертки були два брати, якісь білі люди без постійного заняття.

— Заремба програв віллію. У львівському цивільному суді відбулася розправа родини Заремби Кудельків за віллію в Бруховичах. Вони доказували, що віллія є власністю Зарембової (з дому Куделька), бо вона продала віллію чоловікові, як уже нездужала на заміщення ума. Суд уневажнив контракт купця на продажі й признав члїло Зарембової і її синаві Стахові. Тому що син Заремби малолітній, управу віллії передали Куделькам.

— Жертва легководушності. Воїтїх Юрчин із Коросна купив у львівських обманців „золоті“ дукати за 50 зол. Дукати були безвартісні, бо то були позолочувані австрійські 2-сотиківки. Одного обманця Розенберга поліція арештувала.

— Залізнична катастрофа. На залізничному шляху Львів-Яворів поїзд наїхав на віз М. Халенка з Вишени. При цьому випадку з воза дві жінки Ферко та Дубина та потовклися тяжко. Між станцією Даниї Гол. і Бжешче вискочив зі шин торунський вантажний поїзд. Паровіз і кілька вагонів ушкоджених. Палач і керманіч ранені. — Біля Пруці (данціська зал. лінія) особовий поїзд переїхав двоох залізничних робітників, що направляли залізничний шлях.

— Пожежа. 22. ц. м. досталася пожежа на приходстві в Сасові пов. Золочів. Згоріла стодола wraz з усім збіжж (250 ків) і господарськими машинами. Вогонь вибухнув над ранком з рога і всі позначки вказують, що це підпал. Загальна оцінка каже, що це реванж за спалені стирти посесора лат. пароха П. Ратушного в Золочеві. Шкоду обчислюють на 8000 зол.

— Автомобільний рейд і примус брати в ньому участь. 15. ц. м. відбувся давно заповіджений автомобільний рейд на лінії Залішки-Бучач. До рейду стануло всього шість авт і один мотоцикл. Селяни з тих сіл, через які йшла траса, мусіли стерегти на дорозі різні переходи та переїзди безплатно, підчас дощу та студені повних 12 годин. Дорога розмокла та автї їхали так повоаї, що така маса людей, стягнених для охорони дороги, взагалі не була потрібна. Відповідні органи повинні би внясити, чи існує для мешканців сіл обовязок виконувати службу безплатних сторожів при спортивних імпрезах.

— Забава в „нагайї суд“. Під вражінням підвищення бандита Жовтанецького в Куликові 10—12 літні діти куличинських купців Тірка, Кларфелла, Бека та Грінера уладили собі нагайї суд. Засудили малого Тірка на шибеницю та повісили його на драбині. Шебель зломився, Тірк упав на землю і так урятувався.

— Опришок Чайковський, який довгий час непокоїв Коломишину, перекинувся у городенький повіт. Оноді нічно напав у Городеньку на хату купця Грінберга та під загрозою револьвера зажадав від нього грошей. Грінберг дав Чайковському 60 долларів і 30 зол. Чайковський на прощання глумливо поцілував Грінбергову в руку та сказав: „Я Чайковський. Колиж хочете переконатися, то порівняйте мою фотографію в газетах“ і при цьому освітїл собі лице ліхтарком. Перестеріг іше, щоби Грінберг не повідомляв поліцію, що він був у них і пропав безслідно.

— Втеча в'язнів. Під литовськими Оранами, як повідомляють з Вильни, пачкарі підпалили в'язничий будинок. Зміж 60 арештантів 32 удалися втекти. На польській границі задержано 11 втікачів, 8 перейшло на терен Польщі. Трьох арештантів перепалило ріку Меречанку. Інші поховалися в лісах.

— Обікрали ката. Варшавський кат Браун, поїснвши в Пенемюшлі кушотба Зіха, забавляв-

ся в однім з тамошніх шинюків. Коли прийшов портфель з грїшми. З клопоту вирятунката аж начальник перемиської в'язниці, що по-дорозу.

— Згорів летун. У Люблінї на летунському майдані фабрики літаків Пляже-Ласкевичів катастрофа літака. Літак згорів разом із пілотом Опринським.

— Секвестратора завів до СРСР. Секвестратор Іван Міговський в селі Міхалівці (Виленьщина) наложив кілька секвестрів за податки, а потім наймленою фірмою казав себе везти до прикордонного села Жарки. Як вчором приїхав в якесь село, візник казав секвестраторові вїсїти, а сам хотів утікати. Та тутже прискочили до воза два більшовицькі вояки й арештували секвестратора та візника з возом. Забрали їх до села Маринівка та придержали їх як арештованих кілька днів. Шойно, як внясиналося, що се-

ВАЛОВА Scientia совіського

ЗНАННЯ ТО СИЛА

з ділянки: психології, філософії, соціології, літератури

Лейції

ЗНАННЯ ТО СИЛА

мови: німецької, французької, англійської

4-5 ЗОЛ. МІСЯЧНО.

еквестратора вивезено з пїмсти за екзекуцію, відставили його й візника до польського кордону.

— Всюди однаково. Як повідомляє черновещкий „Час“, з новим шкільним роком румунська шкільна влада перенесла багато українських учителів з їх дотеперішніх посад, незважаючи на те, що цим руйнують людей і їхні родини. Так перенесено з Ленківців учителю Анну Василоску, що має 27 літ служби, замешкала в Чернівцях, де має доньку в школі. Вона вояина вдовий. Також перенесено з Ленківців учительку Анну Кракалію до Гатної (Дарманешти). Кракалія учительвала в Ленківцях 14 років, має обовязки супроти своїх дітей та має 29 літ служби. Даліше перенесена з Ленківців до Маморниць учителька Стефанія Губа Безбородько, що має 29 літ служби, четверо дітей в школі, чоловіка настановленого в Чернівцях і сама замешкала в Чернівцях, голова товариства „Жіноча Громада“, діяльна члениця соціальної опіки міста Чернівців. На все те не тїжали інспектори й на закон забули, який саме жінка має бути на посаді, де її чоловік. Згадаїть, що на місце п. Безбородько іменована учителька Нягу, румунка, котра має всього 3 роки служби.

— Усувається гора. У Ліонї неслїдком зниклих дощів почало усуватися узбічка гора. Та сама гора в травні 1932 р. спричинила смерть 40 людей та знищила кілька камениць.

— Великий землетрус навістив 26. ц. м. Аоруши, причому центр його находився між Фірою і Сан Мартіно та Полевою. На 20 місцевостей, навішених катастрофою, найбільше потерпіла громада Ліма дель Пелїні. Де було найбільше вбитих. Легкий землетрус відчули теж в Акілаї та в околицях Риму.

— Катастрофальні бурї лютилися в останніх днях над цілою Францією і наробили великої шкоди. Біля Монпельє грім ударив у шову, в якій находилися вибухові матеріали, призначені для камінемоу. Трьох робітників, що схирилися були в шопі перед бурею, вибух розніс на кусочки. Біля Бульону шалїла два дні буря з градом. Рїка Брак заляла значні простори. Буря перейшла теж над Вінірою та Генуєю.

— Ліквідація Польського Банку Промислового. На засіданні 6. авали Польського Банку Промислового у Львові рішено оголосити ліквідований упалок блику, тому що він несподївчязався зі своїх зобовязань на основі судової умови.

— Осїнню виставу отвирють у неділю 1. жовтня в год. 11. передпол. у Т-ві принаїтї тарного мистецтва (Т-ва Штук Пенкних) у Львові в будинку Промислового Музею при вул. „Дзедушницьких“ ч. 1. На виставу складаються образи за різьби 12 мїстїв краківської групи. Крім того твори Калінського, різьби Костенської, праці Каяра, Рїмера й ін. Виставу доповняють килими зі шкїл народного промислу в Ладичині та Дрогопїні. Вистава відчинена від год. 10—15.

— Відчит. Заходом Мїського Промислового Артистичного Музею у Львові (вул. Гетьманська 20) відбувається в п'ятницю, 29. ц. м. відчит. Ферд. Горнунга на тему: „Форми домашньої обставинки у греків і римлян у середніх віках“. Початок відчиту. ілюстрованого світлинами в год. 6.30.

▲ 本報記者採訪：(內容詳見本報)

